

Seria CULORILE MAGIEI

Partea întunecată a magiei

Adunarea umbrelor

Invocarea luminii

V.E.
SCHWAB

PARTEA ÎNTUNECATĂ
A MAGIEI

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de

CRISTINA JINGA

ARMADA

„Ce e într-adevăr complicat, când vine vorba de magie, este că nu-i atât o chestiune de putere, cât una de echilibru. Prea puțină putere, și devenim slabi. Prea multă, și devenim cu totul și cu totul altceva.“

TIEREN SERENSE, Înaltul Preot al Sanctuarului din Londra

I
UN CĂLĂTOR

Kell purta o haină foarte ciudată. Nu avea o singură față, ceea ce ar fi fost convențional, nici două, ceea ce ar fi fost neașteptat, ci mai multe, iar asta era, bineînțeles, imposibil.

Primul lucru pe care îl făcea, ori de câte ori ieșea dintr-o Londră și intra în alta, era să-și scoată haina și s-o întoarcă pe dos, o dată sau de două ori (sau chiar de trei ori), până găsea fața de care avea nevoie. Nu *toate* erau elegante, dar fiecare servea unui scop. Erau unele care se pierdeau în peisaj și altele care ieșeau în evidență, iar una nu avea niciun scop, doar îi plăcea în mod deosebit.

Așadar, după ce Kell intră prin zidul palatului și în anticameră, se opri un moment să-și revină – plăteai totuși un tribut la trecerea între lumi – și apoi își scoase haina roșie cu guler înalt și o întoarse pe dos, de la stânga la dreapta, până deveni o simplă redingotă neagră. Mă rog, o simplă redingotă neagră, elegant festonată cu fir argintiu și împodobită cu două șiruri strălucitoare de nasturi de argint. Numai pentru că adopta o garderobă mai modestă când era în străinătate (ca să nu-l ofenseze pe regele local, dar nici să atragă atenția) nu însemna că trebuia să-și sacrifice stilul.

Oh, regii ăștia! zise Kell în sinea lui, încheindu-și nasturii. Începuse să gândească la fel ca Rhy.

Pe perete, abia mai putea zări simbolul șters al trecerii lui. Ca o urmă în nisip, dispărând.

Niciodată nu se ostenise să marcheze ușa de pe partea *asta*, pentru că niciodată nu se întorcea pe aici. Distanța dintre Castelul Windsor și Londra era un groaznic inconvenient, având în vedere că, atunci când călătorea între lumi, Kell nu putea decât să treacă dintr-un loc – *exact* același – în altul. Și asta era o problemă, pentru că nu exista niciun Castel Windsor la o zi distanță de Londra Roșie. De fapt, Kell tocmai venise prin zidul de piatră al unei curți interioare aparținând unui gentleman înstărit dintr-un oraș numit Disan. Disan era, în esență, un loc foarte plăcut.

Windsor, nu.

Impresionant, fără îndoială. Dar nu plăcut.

O poliță de marmură se întindea de-a lungul peretelui și acolo îl aștepta un lighean cu apă, ca întotdeauna. Își spală mâna însângerată și coroana de argint pe care o folosise la trecere, apoi își puse la gât moneda care atârna de șnur și o vârî înapoi sub guler. În holul de dincolo, putea auzi un târșăit de picioare, murmurul reținut al servitorilor și al gărzilor. Alesese anticamera special ca să-i evite. Știa prea bine cât de puțin îi agreea prințul regent prezența aici, iar ultimul lucru pe care-l voia Kell era o audiență, o mulțime de ochi, urechi și guri raportând fiecare detaliu al vizitei sale înapoi la tron.

Deasupra poliței cu ligheanul atârna o oglindă în ramă aurită, iar Kell se verifică repede – părul șaten-roșcat îi căzuse pe un ochi. Nu-l dădu la o parte, deși își acordă timp să-și scuture și să-și netezească umerii redingotei – înainte să iasă prin două rânduri de uși ca să-și întâlnească gazda.

În cameră era înăbușitor de cald – ferestrele zăvorâte, în pofida a ceea ce părea o zi însorită de octombrie – și un foc ardea nemilos în șemineu.

George al III-lea ședea lângă foc, înfăolțit într-o haină de casă ce-i înghițea cu totul trupul stafidit și cu tava serviciului de ceai neatins lângă genunchi. Când Kell intră, regele apucă strâns marginile fotoliului.

— Cine e? strigă el, fără să se întoarcă. Hoții? Stafiile?

— Mă îndoiesc că stafiile ar răspunde, Maiestatea Voastră, zise Kell, anunțându-și prezența.

Monarhul bolnav își dezveli dinții stricați într-un rânjet.

— Jupâne Kell, m-ai făcut să aștept!

— Nu mai mult de o lună, spuse el, înaintând.

Regele George își miji ochii orbi.

— Mai mult de-atât, sunt sigur.

— Vă dau cuvântul meu că nu!

— Poate nu pentru *tine*, zise regele. Dar timpul nu curge la fel pentru nebun și pentru orb.

Kell zâmbi. Regele era în toane bune azi. Nu se întâmpla mereu. Kell nu era niciodată sigur în ce stare avea să-l găsească pe Maiestatea Sa. Probabil i se păruse mai mult de-o lună, pentru că ultima oară când îl vizitase, regele avusese una dintre crizele lui și abia reușise să-i calmeze nervii irascibili, cât să-i transmită mesajul.

— Poate că anul e altul, continuă regele, și nu luna.

— Ah, dar suntem în același an.

— Și care anume e anul ăsta?

Kell se încruntă.

— O mie opt sute nouăsprezece, răspunse el.

Un nor trecu pe chipul regelui George, apoi clătină din cap și zise:

— Timpul.

De parcă acest singur cuvânt putea fi de vină pentru tot.

— Ia loc, ia loc! adăugă el, făcând un semn spre cameră. Trebuie să mai fie vreun fotoliu pe-aici, pe undeva.

Nu era. În încăperea exista șocant de puțină mobilă, iar Kell era convins că ușile dinspre hol erau încuiate și descuiate din exterior, nu din interior.

Regele întinse o mână noduroasă. Îi luaseră inelele, ca să nu se rănească, iar unghiile îi erau tăiate din carne.

— Scrisoarea mea! porunci el și, pentru o clipă, văzu o străfulgerare a lui George de odinioară, maiestuos.

Kell se bătu cu mâinile peste buzunare și-și dădu seama că uitase să scoată scrisorile înainte să se schimbe. Își dădu jos redingota și o întoarse pe fața roșie pentru un moment, scotocind printre falduri până când găsi plicul. Când îl puse în mâna regelui, acesta îl pipăi și-i mângâie pecetea de ceară – emblema Tronului Roșu, un caliciu și un soare răsărind –, apoi duse hârtia la nas și inspiră adânc.

— Trandafiri, zise el melancolic.

Se referea la magie. Kell nu remarcase niciodată mireasma subtilă a Londrei Roșii ce i se impregna în haine. Însă, ori de câte ori călătorea, cineva îi spunea că mirosea ca florile proaspăt tăiate. Unii spuneau lalele. Alții, crini. Crizanteme. Petunii. Pentru regele Angliei, erau întotdeauna trandafiri. Kell se bucura că era un miros plăcut, chiar dacă nu-l putea simți. Putea simți Londra Cenușie (fum) și Londra Albă (sânge), dar, pentru el, Londra Roșie mirosea pur și simplu ca acasă.

— Deschide-l pentru mine! îi ceru regele. Dar să nu-i rupi pecetea.

Kell făcu precum i se poruncise și scoase conținutul. Pentru prima oară, fu recunoscător că regele nu mai vedea, fiindcă așa n-avea cum să știe cât de scurtă era scrisoarea. Trei rânduri laconice. Un gest de curtoazie pentru un monarh simbolic și bolnav, dar nimic mai mult.

— E din partea reginei mele, îl lămurii Kell.

Regele dădu din cap.

— Citește! porunci el, luându-și o înfățișare impunătoare, care contrasta cu statura lui șubrezită și vocea șovăitoare. *Citește!*

Kell înghiți în sec.

— Salutări Maiestății Sale, regele George al III-lea, din partea unui regat vecin! citi el.

Regina nu făcea referire la Regatul Roșu, nici nu trimitea salutări din Londra Roșie (chiar dacă orașul era de-a dreptul stacojiu, din pricina luminii puternice, copleșitoare a fluviului), pentru că nu se gândea la el așa. Pentru ea și pentru oricine altcineva care trăia numai într-o Londră, nu era nevoie să facă deosebirea între ele. Când conducătorii uneia conversau cu ai alteia, îi numeau pur și simplu *ceilalți* sau *vecini* sau, câteodată (în special în cazul Londrei Albe), cu termeni mai puțin măgulitori.

Numai cei câțiva care se puteau deplasa între Londre aveau nevoie de o modalitate ca să nu le încurce. Și de aceea Kell – inspirat de orașul pierdut, cunoscut de toată lumea ca Londra Neagră – le atribuise fiecăreia dintre capitalele rămase câte o culoare.

Cenușiu, pentru orașul cel mai lipsit de magie.

Roșu, pentru imperiul sănătos.

Alb, pentru lumea chinuită de foamete.

Adevărul este că orașele nu semănau deloc unul cu altul (iar țările din jur și cele mai îndepărtate, nici atât). Faptul că se numeau toate *Londra* era un mister în sine, deși teoria cea mai răspândită era că unul dintre orașe își luase acest nume de mult, de dinainte ca ușile dintre ele să fi fost toate pecetluite. Singurele lucruri cărora le mai era permis să circule rămăseseră scrisorile între regi și regine. Cât despre care oraș purtase primul numele, părerile erau împărțite.

— Sperăm să aflăm că sunteți bine, continua scrisoarea reginei, și că anotimpul este la fel de blând în orașul vostru cât este și într-al nostru.

Kell făcu o pauză. Nu mai era nimic, în afară de o semnătură. Regele George își frământa mâinile.

— Asta e tot? întrebă el.

Kell șovăi.

— Nu, spuse, împăturind scrisoarea. Asta e doar începutul.

Își drese glasul și începu să se plimbe prin încăpere, adunându-și gândurile și exprimându-le în maniera reginei.

— Îți mulțumim că te-ai interesat de familia noastră! zice ea. Regele și cu mine suntem bine. Prințul Rhy, pe de altă parte, continuă să ne impresioneze și să ne înfurie în egală măsură, dar cel puțin a trecut luna și nici nu și-a frânt gâtul, nici nu și-a luat vreo soție nepotrivită rangului său. Numai lui Kell îi mulțumim că l-a păzit să nu i se întâmple vreuna dintre acestea sau amândouă.

Intenționa, bineînțeles, s-o lase pe regină să zăbovească asupra meritelor lui, dar exact atunci orologiul din perete bătu ora cinci, iar Kell înjură în barbă. Era în întârziere.

— Până la următoarea mea scrisoare, sfârși el grăbit, rămâi cu bine și fericit! Cu afecțiune, Înălțimea Sa Emira, Regina Arnesului.

Kell aștepta ca regele să spună ceva, dar ochii lui orbi priveau în gol, nemișcați, și se temu că îl pierduse. Așeză scrisoarea împăturită pe tava serviciului de ceai și ajunsese la jumătatea drumului către perete, când regele vorbi:

— Nu am o scrisoare pentru ea, murmură el.

— Nu-i nimic, zise Kell cu blândețe.

Regele nu mai era în stare să scrie de ani buni. În unele luni mai încerca, plimbând pana la întâmplare peste pergament, iar în alte luni insista să-l pună pe Kell să scrie în locul lui, dar de cele mai multe ori îi transmitea, pur și simplu, mesajul, iar acesta îi promitea să-l țină minte.

— Vezi tu, nu am avut timp, adăugă regele, încercând să-și salveze o urmă de demnitate.

Kell îi permise să și-o recâștige.

— Înțeleg, zise el. O să transmit familiei regale salutări din partea Voastră.

Kell se întoarse din nou să plece, dar bătrânul rege îl opri.

— Așteaptă, așteaptă! zise. Vino înapoi!

Kell ezită. Ochii i se îndreptară spre ceas. Întârziase și avea să întârzie și mai mult. Și-l imagină pe prințul regent așezat la masă, în St James, strângând brațele jilțului său și clocotind în tăcere. Gândul îl făcu să zâmbească, așa că se întoarse la rege, în timp ce acesta scoase ceva din halat, cu degete nesigure.

Era o monedă.

— Dispare, zise regele, ținând metalul în căușul mâinilor lui uscate, ca și cum ar fi fost prețios și fragil. Nu-i mai pot simți magia. N-o mai pot mirosi.

— O monedă e o monedă, Maiestatea Voastră.

— Nu-i așa și o știi bine, spuse bătrânul rege. Golește-ți buzunarele! Kell oftă.

— O să mă băgați în bucluc.

— Ei, haide, zise regele. Micul nostru secret.

Kell își afundă mâna în buzunar. Prima dată când îl vizitase pe regele Angliei, îi dăduse o monedă, drept dovadă pentru cine era și de unde venea. Povestea celorlalte Londre îi era încredințată capului încoronat și transmisă mai departe moștenitorului, dar trecuseră ani buni de când nu mai venise un călător pe la ei. Regele George îi aruncase o singură privire băiatului subțire ca o așchie, mijise ochii bănuitor și întinsese mâna, iar Kell îi pusese moneda în palmă. Era un simplu lin, foarte asemănător unui șiling cenușiu, numai că marcat cu o stea roșie în loc de o figură regală. Regele strânsese moneda în pumn și o dusese la nas, inspirându-i parfumul. Apoi zâmbise, vârâse moneda în buzunarul hainei și îl primise pe Kell cum se cuvine.

Din ziua aceea, de fiecare dată când îl vizita, regele susținea că magia monedei slăbise și îl convingea să i-o schimbe cu alta, una nouă și caldă, din buzunar. De fiecare dată, Kell spunea că e interzis (și era, în mod expres), și tot de fiecare dată regele insista că avea să fie micul lor secret, iar Kell ofta și scotea un lin nou din haina lui.

Luă linul vechi din palma regelui și îl înlocui cu unul nou, închizând încet degetele noduroase ale lui George în jurul bănuțului.

— Da, da, gânguri regele bolnav peste moneda din palmă.

— Aveți grijă, zise Kell, întorcându-se să plece.

— Da, da, repetă regele, atenția sa diminuându-se până ce se desprinse de lume și de oaspetele său.

Draperiile erau strânse într-un colț al camerei și Kell dădu materialul greu la o parte, scoțând la iveală un semn pe tapetul cu imprimeuri de pe perete. Un cerc simplu, tăiat cu o linie și trasat cu sânge luna trecută. Pe un alt perete, într-o altă încăpere, într-un alt palat, se găsea același semn. Erau ca niște clanțe ale aceleiași uși.

Sângele lui Kell, reunit cu semnul, îi permitea să se miște *între* lumi. Nu avea nevoie să precizeze un loc, pentru că oriunde s-ar fi aflat, acolo trebuia să fie. Dar, ca să creeze o ușă *către* o lume, ambele părți trebuiau să fie marcate cu exact același simbol. Aproape același nu era destul. Kell învățase asta pe pielea lui.

Simbolul de pe perete încă se vedea clar de la ultima sa vizită, marginile erau puțin difuze, dar asta nu conta. Oricum trebuia redesenat.

Își suflecă mâneca și scoase cuțitul pe care îl ținea legat la interiorul antebrațului. Era o minunăție acel cuțit, o operă de artă, de argint din vârf până la plăsele, purtând monogramele K și L.

Singura relicvă dintr-o viață de dinaintea palatului.

O viață pe care nu o cunoscuse. Sau cel puțin nu și-o mai amintea.

Kell puse lama pe antebraț. Deja scrijelise o linie astăzi, pentru ușa care îl adusese până aici. Acum o creștea pe a doua. Sângele lui, de un roșu-rubiniu prețios, izvorî și începu să curgă. Vări cuțitul la loc în teacă și înmuie degetele în sânge, lipindu-le apoi de perete, trasând din nou cercul și linia care trecea prin el. Kell își lăsă mâneca peste rană – avea să-și trateze toate creștăturile când ajungea acasă – și îi aruncă o ultimă

privire regelui care bolborosea în legea sa, înainte să-și pună palma pe semnul de pe perete.

Semnul vibra de magie.

— *As Tascen!* rosti el. *Transferă.*

Tapetul imprimat se vâluri și se înmuie, cedând sub atingerea lui, iar Kell înaintă și trecu prin zid.